

מילואים הלבות יומם טוב סימן תקג תקד המשך מעמוד קודם

60

המלך ביום טוב ופשע בקר שלאvr אותו לפני החג כדיימד מותר לו לזרב בשינוי ביטום טוב ולפי המהדריל האור רודע המובאים בדרבי משה (שם אות ב), הסבורים שמלילכת אויל פש בערך שאינו מוגף את טבמו אם שעושים אותו מבשר מים, אסור לעשוהו ביום טוב אף על ידי شيئا, כתוב הבהיר לעיל (שם סי' ד"ה מ"ה) שיתוק שנותם שהקלו חכמים במלה הוא מפמי שאי אפשר לאכול תבשילם بلا מללה.

ונשנ"ב ס"ק גז דהנ"ו שירוך בפירוש של עז".
ולענין לברוח להמתן ולזרב את המלח על ידו שינוי ביטום טוב כתוב לעיל (ס"י תעה ס"ק ג) ובשערץ שם (ס"ק יב) שהניא הדר והבגד ישע פקפק על דבריו, וכותב המשני שם (שם), שאסן אין שהיה בידו לזרב את המלח מבעוד יומם, וזהי אפשר לזרב על המותרים לסתוללה לזרב אותו ביום טוב בשיטוי, וכן אם ירע שיעזרך את

הלבות יומם טוב סימן תקג המשך מעמוד קכ

משמע מדרורי לנקון (ס"ר תקנו ס"ק ס-טא).
(ט) להפריש חלה אף על חלק מהעיטה שורתן שלא יאללו ביום טוב אלא ביוםות החול, דעת הגראיין אויערכ (ששב פ"א הע' ס-ק כ) שותה אף שמשיטין בשיעור החתיכת התנקת, ומושם שאין הדבר ניכר כלל, וכן הוא עשה שום מעשה נטף עברו החול, אלא מחשבה בלבד.

וזעם האיסור להחיש בשבת, כתוב לעיל (ס"י שלט ס"ק ב) שהעברת זהעוץ מושחו לרשות נהוה למקה ומוכה, שאסור בשבת. אמנם, לענין נתנת מתנה, שאסורה מושם שדרמה למקה ומוכה, כתוב לעיל (ס"י שו ס"ק לג, וש"י תמד ס"ק כ) שמותרת הדא לצורך מצה וכן לצורך שבת, כמובן לעיל (ס"י שבג ס"ק לד), וכן

הלבות יומם טוב סימן תקג תקח המשך מעמוד קכ

לחיקם ביום טוב, ובספר מנחות יומם טוב (ס"י זח ס"ק צט) הביא את דבריה (ט) ואף לומר לשואל הלבה זו למעשה שהוא הלבנה ואין מוציאן ק. כתוב השיעיר הרב (ס"א קרייא ס"ק א) שאן לומר לה, כיון שבן אמר לו שטמיעך הדין מותה.

אשר כד שלא תגרום לשודת החבישיל, אף על פי שאין אפשר לעשות זאת מבשר יום, ביאר המשניב שם (ס"ק ז) שלדרעה זו לא הוה לשודת מלאה לזרק מטשיין אויל נפשஆ לאל בורחים שוד קרבטים לתיקן הנואבל, מה שאין כן כיובי אש שהו רך מוען את הויק המאכלן [הרומייא שם התיר], מושם שלודענו נשחט הדבר בזערן אויל נפש ממש, כמובן במשניב שם (ס"ק ז).
ומי שאמור לשלהו לעשות מטשיין אויל נפש מבעוד יום, ובין טוב התבדר שהשלחה שבה לשותם, כתוב העת תורה (ב"א) שנחשב לנבי המשלח במכשיין אויל נפש שאי אפשר לעשות מבעוד ים, ומותר לו

הלבות יומם טוב סימן תקג תקג המשך מעמוד קכו

לאפילה, כתוב בבדיל לנקון (ס"ר תולח ס"ב ד"ה וביטום טום) שנותר החוסף (שם), שאם יוכל לטלטלם על ידי שלטולמן הצד מבואר בפמ"ג שיטלטלם אך לא שיטלטלם בודים. לענין שלטול מוקצה לזרוק האנטה חיים או האנת לבשת, דעת האגרשי' אויערכ (שם פ"א הע' ג וכוכן והשוויה מנהת שלמה ח'יב כי לוט את א"ו שנותה, שיש שהניר התיקא לשלטול מוקצת לזרוך הנאה של רבבי אור, מפני שהנותה הגוף האלו נחשבות כצורך אויל נשחט [וראה רמב"ם פ"א מהל' יט טב היין שהו רעד עלטול מוקצת ביום יוב לזרוך אכילה זיכרנו ב"ה].

ולענין ריפת טיט שובל לתנור, כתוב לעיל (ס"י תקנו ס"ק בא) שנותר ונופת, ייון שמדובר ברומייא אכן שמותר לטלטל מוקצת לשטרן אויל נשחט [זוק אם היה יכול לעשות זאת מבעוד יום, אסור לעשות כן ביום טום, וביאר בבדיל שם (ס"י ד"ה מ"ה) שכן שיש רשותם הסוגרים שרשות הנטש אכורה מושם תיקון נא לא רק מושם מוקצת, אין לנו בו בשהייה אפשר לעשות זאת מבעוד יום].

ובכן האם יש דין בסיס' על הפירת שמותחת לאביהם [כשנותרו על החירות בכותנה, ומושם כך ייאסרו לטלטלן אף לאחר שחזרו האבנים ביום טוב], הסתפק האגרשי' אויערבך [ששיב פ"א הע' טה, שותת מנהת שלמה ח'יב סי' יט] שנותר הדבר, מפמי שלא נסורה ההשתנות אלא בדבר שאיתן כל', ובבדיל שם (ס"ה ד"ה אל"א) פקפק בזה, ונשאר ב"ג.

ובכן האם יש דין בסיס' על הפירת שמותחת לאביהם [כשנותרו על החירות בכותנה, ומושם כך ייאסרו לטלטלן אף לאחר שחזרו האבנים ביום טוב, וביאר בבדיל שם (ס"י ד"ה מ"ה) שכן יש רשותם הסוגרים שרשות הנטש אכורה מושם תיקון נא לא רק מושם מוקצת, אין לנו בו בשהייה אפשר לעשות זאת מבעוד יום].

(ט) והעל (ס"י תקג ס"ק ג) ביאר שהאיסור להטיק בבל' בהשחת ניטלטלן [וראה שעה"צ שם ס"ק לא].

שמות יומם טוב, וכן לטלטל טוי סוכה שנפל על השולחן ומפריעים

הלוות ים טוב סימן תקו

לakhir גמה מן ספלי ארכ-על-פי שענייה גמא בקמיה (וין פ"ז בדינה ווי כיריה): ב (ה) אין מוקזין קממה בחחלה (ו) אבל עליידי שניי, יאבל אם ורקדו מאטמול (ז) ונפל בו צריך או קיסם ורוצה לזרקו פעם שניית. (ח) אקייר (ט) אף בלא שניי. הנה (י) יש אוקרים דקפר לטל האדור או הקוסם בדרו, (יא) אבל לש (כ) מהרין (יב) ואספין (חניך פ"ג). ואם לא נפל בו דבר אלא שרוצה לזרקו שניית כדי שזאה הפת נאה, (ז) ערך שמי קצת, (יד) בגון על-גבי (ט) שלון: הנה והוא הין דקפר לעשונה על-ידי איטיידה אבל תחת הרקידה (ט) אם ישנה (טז) קצת (כט): ג "הילש עשה ביטוטוב, (ט) יכול להפריש ממנה חלה *ולhalblicity להפנן (ט) (שרי (יח) אבל הפרשה מאטמול). יאבל עשה

פאר הייטס

(3) מוחמירים. עמש פיקן שיט סטן, [עמ' טיז: (א) אשלון], דbullet קולון קדרה שמי אסיה, (**ב**) שדי. אגפו בקצת ישן.

באור הלהבה

אך ממנה חולכת בקבוקים נגנית שקסת זם-טווב, ומכל קוקום אם אפ' פדר
זה עלייז' עטנאים בקדאי טוב יותר:

ו' וילולקה לפלקן. קרב ב' של שלמה פטב, דקי' שחוויחו הוה נספח
לבת-שפאי דאין מוליכין מפלחת לפלקן, הוה תדין אם
אך לביתו אסור לתנו לו אלא אמא-ירבעני צעלו לאלא פדרה, אספין
זוא תדין אף לבייחלל קומליכין בכל קוקום. מכל קוקום שיקא צאג
יבית-קלל מודה דאין מוליכין, כנון שטפסק רשות-הדרים או קרפליטי.

תבה שער טז), ולא בפירות ודברי מאלבן⁴⁾: ב (ה) אין מילקון וככ'ו. רכל מלאמות שקדם לשעה אסורים חכמים מפני שרוך לאשׁוּתם לופן מרבה, ולכשה פוסקים מראוניתא אסורים, וכמו שעטבאר לעיל בסיקון תזה, ואפלו לא (ט) הנה אפשר לו לרתק מערכיותוטוב: (ו) אפללו עלייהו שמי. וכמו בכל מלאמות שאסורה ביחס-טוב ראנפלו בושני אסורה, וכמו שפהרבר לאעל בעסנו תזה במשגה ברורה: (ז) גנבל בו ארבוב ובכ' הינו

שער הצעיר

(ס) פוקרים: (1) ר' זין: (ב) בידרמאיר: (ג) הערץ: (ד) בן טשטע בחהשי הצעה, ובזה קויהן קשיט הפיתור מאיר מסמין חקי דאסטרו שם בקטניות בוגרת וברורה: (ה) בן מוחה טדרברטעה: (ו) סידראם, ומתרץ בוגה מה שקסו בטע' ואנרכר קורקי ואפר-שלום טקה ציסין תפוקה בוגר בוגר, ווגזין קמבע לטלך בין חשים ופוקרים לקטניות, דקאניות און דורך בוגר בוגר לא ליטוועו, ובן טבר פוקה מרגאי'ה קהדרשוין, וכן מוחה קעטה בטאגיאן דרכ' יא עמוד א' דיש חילוק פון לאן לקאנזונתע: (ז) בן מוחה מטען דקאניזטעלטעלן נונגראיז, ומפה שערשות בגנים יהאנדרי'ה הגו מה שפרש בדברי הראבאדי' ואבל הווא לעצמו סובר בריעת קאנפערס קאנפערס: (ח) הוה בלבושם שפצע צדעתה קעל-בו בשם קראביך' בבדריך' וקיקעס אסור בבל גוצי, אין לול אונון בוגד זונין לדקר פעס שגינה, ואבל אנטום הכלל בוזה הא, ואבל דבדרי הווילכימעה קארוי' משטען דקאניזטעלטעלן לא פלייגי אלא לעזען ולשלו ביז אבל עלייניזין וקוד שרי, והחיצים גראלה זיין, דסבבּא לה דבזה שטנקהן גאנר ווק שפצל בע אודר או קסטם, דורך פערינה בחול דזא ובק בוג, ושבזונד דורך וקוד הווא שלאל קאנפער ולוכן שרי: (ט) יאנז אנטון: (ע) ישארו פוקרים, אבל טעם זה לא יאנז לרעה המהOPER ביריש סיון תחזה דמלטמע דסבור דקאאנל-געש לא-קפרי שרי, והקוננו לטעם הצעה: (י) פאנז אנטון: (ו) בטען על-גבי מפה [אהוונינס]: (ט) גאנט. עגן בלאא-ש: (ט) ביה' וקרוי קראש ושיין: (ט) בן גאנט אנטון אנטון: (ט) בן גאנט אנטון לא כטב רוק בוגרד אנטון, וספוקן בוגה גאנט פאנט דרכ' פעריה אלון גאנט שטבבּ המפריכרדים: (ט) בן גאנט מטוטפנות: (ט) פאנט מזוי: (ט) ר' שץ גירעה ט' עמד א'

חֲלֹבּוֹת יוֹם טוֹב סִימָן תָּקוֹ

240

(יט) **שנולדה בערביות-רטוב**, (כ) אסօר להפריש מפוזה חלה בזום-רטוב: דוגה (ב') אלא אוול (ה) (כב) ובשער קת'

באר היטב

(ב) מושדר קיט בחולת חיל, אגב מלוי אין ביד ספין שטב: (ט) מליה. אבל אסוד למלוי עליון צפוני, ואמ' כי שפָא יאנַלְעָה אַמִּי וְאֶקְבָּא אַגְּלָלִים, צְבָא גֵּל אַזְנָה לְקַמְּנָה, עֲבָל, וְאֶבְרָא קַטָּב
אַשְׁר לְפִנֵּי תְּבָבָה: מִלְּגָלְלָה לְסָמְךָ בְּרוּלָה לְקַבְּלָל מְמַשְׁרֵךְ בְּלֹן קַבְּן, עַישׂ, וְלָא דָקָן,
כְּמַשׂ בְּסִיקָּן חָדָר, עַישׂ. עַזְנָה תְּבָשָׂבָת בְּנֵם אַבָּדוֹת שְׁקָן: (ט) שְׁיָאָלָה, וְזַי
לְבָשָׂר לְחַמְּן, אַזְמָע נְגַזָּא אַכְלָל טְבָלָס לְפָרָג, וְאֵל יָעַן המַשְׁרֵךְ לְאַיִל בְּמַתְּהָנָה

באור הלכה

שער הצעיר

חלבות יומם מובן כימין תקו

באיורים ומוספים

שלמה (ח"א סי' סב אות יא) שדרחו כמה תירוצים שנאמרו בזוהר.

[משנ"ב ס"ק נא]

כגון לר' זעירן קהוויל אַרְצָן⁽²⁰⁾.

(20) ואשה שכחה להפריש חלה [אף מחולת חמץ לארכז] ונזכרה לאחר שחדרליך גוררת, כתוב בשוויות שואל ומושיב (מהדרית ח"ב סי' נב) שמותר לה להפריש לאידי החרלקה [קדום חישכטה]. כיוון שקבלת השבת שקיבלה על ידי החרלקה נעשתה עצילה בעיטה, שהרי אילו היה זה וכורתת שללא הפרישה חלה לא היה מקבלת שבת עד שיפוריש, וממושם כך הרוי היא במי שלא קובללה שבת עידין, וביאור שאפיילו בחלה חמץ לארכז, שמותר לאוכל את החלהות ולהשאיר חותיכה כדי להפריש ממנה במזאי שבת, גם כן נחשב הדבר קיבלת שבת בעיטה, מהמת שעלי ידי כך נמנעת מקיים מצהה, שהרי שהשוחח להפריש ממנה שיריאר בסוף, ועדת, שמצוות הפרשת חלה בערב שבת נחשבת אצל הנשים מצוה גדרלה. רשות הגרשין אישריך (шиб"ב פמ"ג הע' קד), שלענין חלהן חוץ לאزن שאפשר לאכול ולהפריש אחר כך, אין להתריד בלילה שתריאל על קבלת השבת, אך על ידי שאילה יש להתריד, מפני שודיא רגילה תמיד להפריש חלה בברכה לפני שבת, אלא שאם כבר הולכת לאחריהם להדשא, עדיף שתבקש מהם שיריפשו בעצםם עבורה לברכו, כיוון שלא קובללה שבת עידין. ואשה שכחה להפריש תירומות ומעשרות מין הקיידוש, כתוב בשוויות הר צבי (אורות סי' קמנב) שמותר לה להפריש לאחר החדרלקה, בדברי השואל ומושיב. מכאן דעת הגרשין אויערבך שם, ובתקונים ומלאים) שמתהבר שלאו הותר לה הדבר אלא בחפרשת חלה, שהיא מיצה המיוודה לאשה, אך לא בתירומות ומעשרות שהפרשתן מוטלת על האיש.

[שעה"צ ס"ק ל]

ומפ"ליא אסכמה גם בטלוטול⁽²¹⁾.

(21) ואך על פי שבידיו ללווש עוד עיסיה ביום טוב ולהפריש ממנה על עיסחה זו, באර הגרשין אויערבך (шиб"ב פ"ב הע' קי) שビון שלפי המכוב עכשו העיטה נחשבת במוקצתה, אין מוחשנים בכך שאפשר לתקפה על ידי עיסחה אחרת. [אך העי, מודע אב כן בהמה שועמודה לשודינה אוינה נחשבת כמקצתה, שהרי לפוי המכוב עכשו אין היא ראואה לאכילה מפני שמהוסרת שחטה, מלחה ובישול]. ומסעם זה, אם כבר לש עיסחה נטפה כדי להפריש ממנה חלה על עיסחה זו, רשות הגרשין אויערבך (שב פ"א הע' קו) שנפקע ממנה איסור מוקצתה, שהרי עיקר האיסור לפני שלוש עיסאה אחרת מוחדר מעד, בניל, וכן לך בו אלא חידושה.

וגם אם החילש בערב יום טוב שהוא עוד עיסאה ביום טוב ופריש ממנה על העיטה זו, רעת הגרשין אויערבך (שב פ"ב) שמתהבר שאין דין העיטה הקיימת במוקצתה, והוא מותרת אף לפני שלוש והפריש מהעליה השניה.

[משנ"ב ס"ק נב]

ורק שערן קהויל⁽²²⁾.

(22) ושיעור החותיכה שערך להפריש עבור מיעות חלה, ראה מה שכתבנו בשעה"צ להלן (ס"ק לו).

[משנ"ב ס"ק נב]

במקומות קהויל, שאין לו פט אחר לשפט, יש לסמן לנקל⁽²³⁾. (23) ובטעם הדבר כתוב בבהיל ליל לעיל (ס"י תנור סי' ד"ה לצורך). שהוא כדי שלא לבטל טונן שבת שהזיבו בפת.

[משנ"ב ס"ק יח]

קהויל נפטר קיוס-טובי⁽²⁴⁾.

(24) ואך שלענין מלאכת אוכל נשעה שהיה יכול לעשותה מבער וום, מבואר ברמ"א לעיל (ס"י תבה סי' א) שאסור לעשותה ביום טוב, כתוב לעיל (ס"י תבה ס"ק ז) ובשעה"צ שם (ס"ק ז) שהזאה התורה גם אם היה יכול לעשותה מבעוד יום, מפני שלענין הזאה נאמר דין מותך שזאתה לצורך התורה אף שלא לצורך.

[משנ"ב ס"ק יט]

ובהתחל לו לחש ביזוד-טוב (טמיין).

(25) וכן לענן עיסות פחות משיעור חלה שלא הטרפו כליל אלא ביום טוב, כתוב לעיל (ס"י תנוי ס"ק ז) שדעת כמה אחרים שמותר להפריש מוח חלה ביום טוב, מפני שללא חיל עליון דין הפרשה מבעוד יום (זראה שעה"צ שם (ס"ק יח) שכן זה מוסכם לככל עולמא).

[משנ"ב ס"ק כ]

אסור לו ולאחרים עד מוצאי-שבתת⁽²⁵⁾; ואם בושאג, מפור מז"ט⁽²⁶⁾.

(26) ואך שלענין מי שעשה מלאכה בשבת במזיד, נפסק בשיעיר לעיל (ס"י שיח סי' א) שאסור לו להזאת ממנה אף במזאי שבת, כתוב בשעה"צ לעיל (ס"י שלט ס"ק כד) שלענין הפרשות תירומות מעשרו בשבת יש לחקל כיוון שאין איסורה אל מזידן, ואם כן יש לטמוך על דעת הנראי (ס"י שיח סי' א) שנחلك על השיעיר והותיר אף למני שעשה מלאכה גמורה ליהנות ממנה במזאי שבת זוראה ביהיל שם (דריה המבשלה), ומה שכתבנו שם

ומשנגן, שמלאכה שעשתה ביום טוב [בזמיד] ריצה במלacula שעשתה בשבת, ואסור לדינותו ממנה. ובביהיל לפחות (ס"י תקב) סכ"ג ד"ה אם כתוב שאף שעשו"ע (שם) פסק כדעת הרשבאי, שלא נאסר לדינות מלacula שעשתה באיסור אלא בשבת לא ביום טוב, מ"מ לדעת הרמב"ם (פכ"ז מהל' שבת החט) אין היתר לדינות מהמלacula. בין כתוב בבהיל לעיל (ס"י תקג סי' ד"ה מיהו) שכשיש לו תבשילים אחרים אין זה פשט להתריד להנוטת ממאכל שהתרבש ביום טוב באיסור במזיד.

ומשגע עוד,agem מאיסור דרבנן שנעשה ביום טוב אסור לדינות, שהרי איסור הפרשת חלה איתך אל מזידן, דעת הנראי אויערבך (шиб"ב פ"ט הע' מז) שכן יש להחמיר למעשר, ובבישות הרמב"ם שהביא הביהיל הכליל. והותקף (ס"י טוב שני בהלכות תשיבות מבדורי ודרבנן, מים בדבר המצוי כגון מעשר ביום טוב, לא שהקל לו באיסורי ודרבנן, מים בדבר המצוי כגון מעשר ביום טוב, לא הקל לו, וכן כתבו באורחות שבת (ח"ז פ"ב הע' צא) בשם החזיא, שאסר להנוטת ממעsha يوم טוב בכבש בתורה מה שכתבנו בבהיל לעיל (ס"י תקג סי' ד"ה מיהו) ראיות ו实践ות נספחות בענין הנהה מעשה יום טוב).

אכן, שכן לו עיטה אחרית בלבד זו שהפרשה ממנה חלה ביום טוב, צידד הגרשין אויערבך (шиб"ב פ"א הע' עג) שמותר לדינות משיסה זו, סדעת הרשב"א שהתריד להנוטת ממעsha יום טוב, ומפני שיתכן שאף המב"ב שהחמיר במזיד, לא החמיר בשאן לו עיטה אחרת, ונשאר בצע"ע למעשר.

ואב עבר והפריש מחולת חמץ לארכז, שכתב להלן (ס"ק נב) שיש פוסקים המתיר להפריש ביום טוב, מבואר לעיל (ס"י שיח סי' ב) שבמקום שיש מחולקת דברין, לא נאסר לדינות ממעsha שבת.

(24) אכן, הקשו החותס (שבת מג, א ד"ה עבל) sclavoraha אסור הוא מושב מוקצתה, כיוון שהזה בטבל בגין השמשות, והניזה בקורסיה (זראה טוית ועקב"א (מודורות סי' קג ד"ה חולין) ושנית בנהת

הלו^ת יומן טוב סימן תכו

קכא באר הגוֹלָה

שערית תשובה

^(c) פ' מה. בוגר בוקן היה שבענוג טמאין: (⁴) לא יאבה. לפ' שאסדור לא כלח' ואסדור פגון לטלולקה. וכember התש' וו. וזרען להרדרה לשלישי הומזדים דין זה השאנן.

באור הלכה

עוז, אך אין לו פון גון ייל לפרש פחוות מפוזרת ריאתו עומר עלי בבל. גונאה ובקפה עלי עד מזא'י יומ'יטוב; וכן, הילא פאפר בקהה' קשייאיש זון אנטון. אף' קדריש תלה נאנחו' דנאה, וכן כהמעם בקשישותם הר' זון אנטון. וכן מבאר גאליה' שם דבוחמן בפסח לזרין לג' גוועט דבוח המתחליל זרין, וכן מבאר גאליה' שם דבוחמן בפסח לזרין. קדריקן אין דאסא' בקהה' אין חל שום קדריש על העדרהה, וכן דקוחלען בין קדרעה' שעה נבך' לאַן קדרעה' הווא רק אַלְאָךְ דרכִי יוסט קעליל' דסבידרא לה אגון אסוד בקהה', און שם זונק סכבות דראים כנקש טש'ס ולוא'. זונק עוד קהדריש ורב' אַקְרָא אַיגֶר שרט. זונל'ין לאַסְעָקָטִי דבריך אלוי במשנה ברורה. יורה שפהה הפאנ'א-אַקְרָה דבריך אשוט דבכער, קשא' זון לאו סכ', אף' זאָסְדֵר בקהה' בפקחת. זונקן ער אַסְרָר בפקחת ושוב און אַסְרָר טווניה. ובכרי סַרְקָוּנְסַגְּנָל אַי אַקְשָׁר לְשִׁבְבָּה. גdem פ'קחות פ'קחות ציב' זונר מקרען אַלְבְּלִינְגְּסִים בְּהַלְּפָפָוד. ואַסְכִּין אַסְכִּין לְשִׁבְבָּה דע אַסְרָר בפקחת, וכותח' מ'פְּסָחָה קְלָא אַסְרָר בקהה' כְּפִיל' ואַזְּנָל אַל דה שם צלה, וכן זונק' פ'קחת זונא' סכ' דְּלָשָׁנִי רְקָע ער מזא'י יומ'יטוב קפוץ שונמא' בפקחת. עון שם, והאי ש' דר' הול'פָּוד. * אַלְאָה מ'פְּתִיחָה דע הענבר וושׂוּתָה. במשנה פ'ק' אַמְּקִיחָה צ'ער קערב', וטשע' פְּמִינ' דשׂוּפה. ואַסְכִּין ש'ע'ה פ'ק' שערם של דה פ'הא דקען לאַין ש'וּפְּנִין ק'ל'יס'ם ביל'ה, ואַסְכִּין לאַקְוֹה' הווא דר' ל'ז'ר'ה ווּלְז'ה' ש'טְמָמָא', אַמְּקִים ק'אמָת גַּם ק'פְּשָׁה פרק' בפה' זונל'ין זמי' פ'שְׁגָע' לבא'ו'ה ש'וּפְּנִין ק'רוּחה' ביל'ה. ש'ע'ר אַמְּקִה' בק' שאין פ'ק' ק'ל'ין זשְׁגָע' ש'וּפְּה' ביומ'יטוב אַבל בחל' קְרָלִיקין, זונד'בָּאָר' ס'פְּשִׁיס', זונד'ק'ה' חוא מ'פְּטָחָה ביל'ה, ואַסְכִּין אַך' בחל' אין ל'זר'לִיך, ומוקה' דשׂוּפְּנִין ביל'ה. ווּצְאַתִּי ש'קָדָר עטרו' דה' הרשות'ין ז'בָּא' ק'רָשְׁלָמִי ביה', עין ז'בָּא' ז'רְשָׁבָא' ווּרְשָׁבָא' ווּרְטָבָא' ווּרְהָווָה' תְּרִין' שם בר' כד עט'ר'ה ב' ק'טְבָּר'ס' חלא'ה אַסְקִים ד' ג', זענן בס' ת'ז'ס'ת' ש'ב' כ'יד' שענד' ב'דר' בור' המתחליל ז'עד ב'קער', אַלְאָה ז'דר'י פ'רְשָׁלְמִי אַלְמִן מ'בָּנִים, גַּם גַּלְיִי לה' שם בטמאן דרא'ר' אַי'לה' ש'לָא' במקפה נמל' ביל'ה, ואַגון לאַן גַּעֲגָע' לאַקְבָּי פָּאָטָה, גַּרְיוֹן ז'ען שם בירושלמי' וברבר' ווארשע'ים הנ'ל:

ראשי לטולטלה לכל מקום שקייצה²² מנייה שעד הלהייד ואו שורפה: (ל) שאין שורפין וכו'. וא"ץ-על'ג דטרוף חלה טמאה (מ) מצויה, מבל מקום איתנו רוחה יומטוב, שהיא עשה ולא תעשה: (לא) מנייה עד הערב ושורפה. ומושמע לאורה דטרופה כללת, וען בבאור בלבנה מה שפעתנו בז. (מע) וכל זה ב合唱 אוצר-ישעאל שמייא אסונה לה טמאם, או בחוזין-לאןץ בעקבות שאין נוגדים להאכילה לכהן טהור מטהמת קרי זרניך גודול שטבל או גען פחות מון פשען, או בעקבות שאין כהן לפניו, אבל אם נוגדן לתח קהן ושב בזון, מקר לו לאפוקה, ותקבר לצעיל פיקן תנו: ה (לב) ולא חזון שמן שמטוד בך וכו'. רוחה לומר, האיל (ו) ואין בז טוח כל-כך במושיע בפת גען בערכית כל אחת מהן, ועל כן זהה אמונה שיש לחוש שיאפה יומר מטה שצירה, והינו באפין שאסוד (נ) וכגון בחייב גודול או בכמה פעמים, ובתנורו קען ובפעם אחת, אפל לאופות יומר מטה שעריך ליתין בז מה מבני שטפה משוכב עלי'ר זה, וכודלקמן סיון חיק סעיף ו. וזה הדין שפטר לו לאופות (נ) מזרון דקים מאד אך-על-גב דטרוף הרובה בערכיתobilush כל אחת

שער הצעיר

France) : 01.80.91.62.91

Tél (Israël) : +972.77.466.03.32

contact@torah-box.com

